ВІСНИК СТУДЕНТСЬКОГО НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА «ВАТРА»

ВІННИЦЬКОГО ТОРГОВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО ІНСТИТУТУ ДЕРЖАВНОГО ТОРГОВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Випуск 214

Вінниця 2026

ВІСНИК СТУДЕНТСЬКОГО НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА «ВАТРА»

ВІННИЦЬКОГО ТОРГОВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО ІНСТИТУТУ ДЕРЖАВНОГО ТОРГОВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Випуск 214

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ
XVI ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

«Актуальні проблеми ефективного соціально-економічного розвитку України»

16 квітня 2026 року

Вінниця 2026

УДК 338.1

Вісник студентського наукового товариства «ВАТРА» Вінницького торговельно-економічного інституту ДТЕУ. Вінниця : Редакційно-видавничий відділ ВТЕІ ДТЕУ, 2026. Вип. 214. 569 с.

У Віснику висвітлюються результати наукових досліджень, присвячених глобальним імперативам розвитку підприємницького потенціалу компаній на внутрішньому та зовнішньому ринках, проблемам і перспективам соціального забезпечення громадян, моделюванню та проєктуванню управлінських процесів у соціально-економічних системах із використанням інформаційних технологій, сучасним моделям, стратегіям і технологіям менеджменту, а також стану, викликам і перспективам розвитку публічного управління в Україні.
Значна увага приділяється стратегічним напрямам розвитку бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту в контексті євроінтеграційних процесів, фінансовим механізмам забезпечення соціально-економічного розвитку держави, актуальним проблемам торгівлі, маркетингу та логістики в умовах динамічних змін економічного середовища. У виданні також розглядаються сучасні тенденції розвитку журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю, індустрії гостинності, харчових виробництв і ресторанної індустрії, висвітлюються теоретико-методологічні засади сучасного праворозуміння та теоретико-прикладні аспекти професійного становлення майбутніх психологів.
Окремий напрям наукових досліджень становлять питання професійної самореалізації молоді в глобалізованому просторі, зокрема лінгвокомунікативні та соціокультурні аспекти розвитку особистості, а також проблеми фізичної підготовки студентської молоді, формування здорового способу життя та розвитку її професійної конкурентоспроможності.

Розраховано на аспірантів, молодих вчених, здобувачів вищої освіти, які цікавляться проблемами соціально-економічного розвитку суспільства.

Редакційна колегія:

Голова редакційної колегії – **Мартинова Л. Б.**, д-р екон. наук, професор
Відповідальний секретар – **Юрчик І.Б.**, канд. екон. наук, доцент

Члени редакційної колегії:

Андрусенко Н. В., канд. екон. наук, доцент, **Власенко І. Г.,** д-р мед. наук, професор, **Дементьєв С. Ю.,** канд. техн. наук, **Денисюк О. М.**, д-р екон. наук, професор, **Заюков І. В.**, д-р екон. наук, доцент, **Ковтун Е. О.,** канд. екон. наук, доцент, **Крупельницька І. Г.,** канд. екон. наук, доцент, **Кудирко О. М.**, канд. екон. наук, доцент, **Мазуркевич І. О.**, канд. екон. наук, доцент, **Осіпова Л. В.,** канд. екон. наук, доцент, **Павлюк Т. І.,** канд. екон. наук, доцент, **Слободиська О. А.**, канд. істор. наук, доцент, **Стратійчук В. М.**, доктор філософії зі спеціальності «Економіка», **Хом'яченко С. І.,** канд. юрид. наук, доцент.

Свідоцтво Вінницького обласного управління юстиції про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації № 662-20-р серія ВЦ від 14 грудня 2006 року.

ЗМІСТ

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ: СТАН, ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Білошкурська Анастасія
Здобувач освітнього ступеня «магістр»
Науковий керівник: Махначова Наталя, кандидат економічних наук, доцент
Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ
ПРАКТИЧНИЙ АСПЕКТ РЕАЛІЗАЦІЇ ЛЮДИНОЦЕНТРИЧНОГО ПІДХОДУ (КРІЗЬ ПРИЗМУ ОСОБИСТОГО ДОСВІДУ) …….. 16

Бойко Аделіна
Здобувач освітнього ступеня «бакалавр»
Науковий керівник: Ніколіна Ірина, кандидат наук з державного управління, доцент
Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ
ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ МОЛОДІЖНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ …….. 20

Болюх Анжеліка
Здобувач освітнього ступеня «магістр»
Науковий керівник: Замкова Наталія, доктор філософських наук, професор
Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ
СУТНІСТЬ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ МЕХАНІЗМІВ ВПРОВАДЖЕННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ …….. 28

Велика Вікторія
Здобувач освітнього ступеня «бакалавр»
Науковий керівник: Ніколіна Ірина, кандидат наук з державного управління, доцент
Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ
ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ЦИФРОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ У СИСТЕМІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ……... 36

Венгер Тетяна
Здобувач освітнього ступеня «магістр»
Науковий керівник: Замкова Наталія, доктор філософських наук, професор
Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ
ЕКСТРЕНА МЕДИЧНА ДОПОМОГА В УКРАЇНІ: СУЧАСНІ ВИКЛИКИ ТА СТРАТЕГІЧНІ ПРІОРИТЕТИ РОЗВИТКУ ……... 46

Власюк Вікторія
Здобувач освітнього ступеня «бакалавр»
Науковий керівник: Замкова Наталія, доктор філософських наук, професор
Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ
ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СОЮЗІ …….. 53

УДК 34:004:35(045)

Велика Вікторія
Здобувач освітнього ступеня «бакалавр»
Науковий керівник: Ніколіна Ірина,
кандидат наук з державного управління, доцент
Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ЦИФРОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ У СИСТЕМІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

У статті узагальнено теоретичні та правові засади цифрової комунікації у системі публічного управління. Розкрито зміст поняття цифрової комунікації, охарактеризовано її технологічний, інституційний та сервісно-орієнтований виміри, а також визначено основні функції у процесі модернізації публічної влади. Проаналізовано співвідношення цифрової комунікації та електронного урядування, окреслено ціннісні принципи її реалізації. Особливу увагу приділено багаторівневому нормативно-правовому регулюванню цифрових комунікацій в Україні, що охоплює конституційні положення, законодавчі акти, підзаконні документи та стратегічні концепції цифрового розвитку. На основі узагальнення наукових підходів і нормативних засад доведено, що цифрова комунікація виступає не лише каналом поширення інформації, а комплексним механізмом взаємодії влади, громадян, бізнесу та інститутів громадянського суспільства.

Ключові слова: *цифрова комунікація, публічне управління, цифровізація, цифрова трансформація, електронне урядування, нормативно-правове регулювання*

В умовах цифрової трансформації держави й суспільства тема теоретико-правових основ цифрової комунікації у системі публічного управління набуває особливої актуальності. Розвиток цифрових технологій зумовлює не лише оновлення технічних засобів взаємодії органів влади з громадянами, а й глибоку зміну підходів до організації управлінської діяльності, забезпечення відкритості влади, доступності публічних послуг і залучення громадськості до процесів

ухвалення рішень. За таких умов цифрова комунікація постає як важлива складова сучасного публічного управління, що поєднує інформаційний, організаційний і правовий виміри.

Актуальність дослідження зумовлена також потребою в належному правовому забезпеченні цифрової взаємодії у сфері публічного управління. Активне впровадження електронних сервісів, цифрових платформ, електронного документообігу та інших інструментів цифрової комунікації вимагає чіткої нормативної регламентації, здатної забезпечити правову визначеність, захист прав людини, безпеку інформації та ефективність управлінських процесів. У цьому контексті особливого значення набуває осмислення теоретичних засад і правових механізмів, на яких ґрунтується цифрова комунікація як складова модернізації публічного управління.

Проблематика цифрової комунікації у публічному управлінні знайшла відображення у працях Н. Бондарчук, А. Войтенка, Н. Гринчак, В. Кралі, О. Гіржевої, С. Міненка, О. Савченко, М. Семенова, В. Медведської, О. Меженської, І. Ніколіної, С. Серьогіна, І. Сухан, А. Сенько, В. Шандрика та інших дослідників.

Метою статті є узагальнення теоретико-правових засад цифрової комунікації у системі публічного управління.

Виклад основного матеріалу. Публічне управління у сучасній науковій традиції трактується як система цілеспрямованого впливу публічної влади на суспільні процеси та життєдіяльність людей з метою забезпечення ефективного суспільного розвитку [7, с. 12]. На відміну від державного управління у вузькому розумінні, воно охоплює ширше коло суб’єктів і передбачає участь не лише органів виконавчої влади, а й органів місцевого самоврядування, громадських об’єднань, інститутів громадянського суспільства, громадян та інших стейкхолдерів [12]. У такій системі комунікація виконує не епізодичну, а системоутворювальну роль, оскільки забезпечує доведення управлінської волі, погодження позицій, врахування суспільних запитів і суспільне сприйняття прийнятих рішень.

Комунікація у системі публічного управління є важливим механізмом взаємодії між владою та суспільством, оскільки забезпечує інформування, зворотний зв'язок і залучення громадян до управлінських процесів. У цифровому середовищі вона зазнає суттєвої трансформації: із допоміжного засобу передавання інформації перетворюється на інституційний механізм, що підвищує відкритість, підзвітність і ефективність публічного управління [5].

Цифровізація у сфері публічного управління, за О. Савченко, пов'язана з упровадженням інформаційно-комунікаційних технологій у процедури, механізми та методи діяльності й комунікації, тоді як цифрова трансформація означає більш глибокі зміни, що охоплюють оновлення практик публічного управління, розвиток електронних сервісів і нових форматів державної взаємодії [8]. Саме тому цифрову комунікацію доцільно розглядати не тільки як технічний результат цифровізації каналів зв'язку, а як складову трансформації всієї системи публічного управління.

В. Шандрик наголошує, що цифровізація в органах публічного врядування реалізується у сфері державного адміністрування, державної політики та державного регулювання [12]. У практичному вимірі це означає оптимізацію процедурної діяльності, діловодства і взаємодії між інституціями, розширення кола електронних адміністративних послуг, а також посилення цифрової взаємодії держави, суспільства і бізнесу. Тому цифрова комунікація охоплює не лише офіційне інформування населення, а й електронні звернення, цифрові консультації, інтегровані платформи, системи електронного документообігу, інструменти е-участі та канали внутрішньої координації.

За результатами узагальнення наукових позицій (табл. 1) цифрова комунікація у публічному управлінні постає у трьох взаємопов'язаних вимірах: інструментально-технологічному, інституційно-взаємодійному та сервісно-орієнтованому. У першому випадку вона пов'язується з каналами, платформами, сервісами та інструментами обміну інформацією; у другому – з механізмами відкритості, підзвітності, участі та електронної демократії; у третьому – з людиноцентричною моделлю держави, у межах якої цифрові канали забезпечують доступність, зручність і якість публічних послуг.

Таблиця 1 – Результати контент-аналізу наукових підходів до розуміння цифрової комунікації у системі публічного управління

Спільна ознака	Автор(и)	Трактування цифрової комунікації
Інструментально-технологічний вимір	А. Войтенко та ін. [2]; Н. Гринчак, А. Синяков [3]	Цифрова комунікація розглядається як сукупність цифрових каналів, платформ, сервісів та інструментів, через які органи публічної влади здійснюють інформування, підтримують діалог, забезпечують зворотний зв'язок, доступ до інформації та ширше охоплення громадськості.
Інституційно-взаємодійний вимір	Н. Бондарчук [1]; В. Краля, О. Гіржева, С. Міненко [5]	Цифрова комунікація трактується як інституційний механізм взаємодії органів публічної влади, громадян і громадянського суспільства, що забезпечує відкритість, підзвітність, участь, електронну демократію та функціонування цифрових платформ врядування.
Сервісно-орієнтований вимір	С. Серьогін [10]	Цифрова комунікація пов'язується з цифровізацією публічної служби та переходом до людиноцентричної моделі держави, у межах якої цифрові канали забезпечують зручність, доступність, якість публічних послуг і посилення діалогу між державою та громадянином.

Спираючись на наведені підходи, цифрову комунікацію у системі публічного управління доцільно визначити як організований процес електронної взаємодії між органами публічної влади, публічними службовцями, громадянами, бізнесом та інститутами громадянського суспільства, що здійснюється за допомогою цифрових технологій і платформ з метою інформування, координації, надання послуг, забезпечення зворотного зв'язку, участі у прийнятті рішень та контролю за діяльністю влади.

Функціональний підхід дає змогу розглядати цифрову комунікацію у системі публічного управління як сукупність взаємопов'язаних функцій, що забезпечують її комплексний вплив на управлінські процеси (табл. 2). Зокрема, вона виконує інформаційну, координаційну, аналітичну, сервісну та партисипативну функції. Саме багатофункціональний характер цифрової комунікації дає підстави розглядати її як важливий механізм модернізації публічного управління, підвищення його відкритості, підзвітності та ефективності.

Таблиця 2 – Функції цифрової комунікації у системі публічного управління [9, 13]

Функція	Зміст функції	Значення для публічного управління
Інформаційна	Поширення суспільно важливої інформації про діяльність влади, рішення та послуги.	Забезпечує відкритість влади й поінформованість громадян.
Координаційна	Узгодження дій між владою, громадянами та інституціями.	Підвищує взаємодію та узгодженість управлінських рішень.
Аналітична	Збирання й використання даних, запитів і громадської думки.	Підсилює обґрунтованість рішень і врахування суспільних потреб.
Партисипативна	Залучення громадян до обговорення та формування політики.	Розширює участь громадськості й підтримує діалог із владою.
Функція зворотного зв'язку	Отримання реакції громадян і коригування дій влади.	Підвищує чутливість управління до суспільних запитів.
Сервісна	Забезпечення зручного доступу до публічних послуг через цифрові канали.	Підвищує якість послуг і посилює сервісну орієнтацію влади.
Легітимаційна	Пояснення рішень і забезпечення їх публічного сприйняття.	Зміцнює довіру до влади та підтримку її рішень.
Антикорупційна	Зменшення бюрократії та підвищення прозорості процедур.	Знижує корупційні ризики і посилює підзвітність влади.

Важливо розмежовувати цифрову комунікацію та електронне урядування. Електронне урядування є ширшою системою цифрової трансформації публічного управління, що охоплює електронні послуги, документообіг, відкриті дані, цифрову ідентифікацію та інструменти електронної демократії [11]. Натомість цифрова комунікація є одним із базових механізмів цієї системи, оскільки забезпечує взаємодію органів влади з громадянами, бізнесом та іншими учасниками публічного управління.

Цифрова комунікація має не лише техніко-організаційний, а й ціннісний вимір, оскільки ґрунтується на принципах відкритості, доступності, прозорості,

інклюзивності та безпечності [3]. Саме тому вона виступає нормативно врегульованим механізмом реалізації права на інформацію, електронну взаємодію та доступ до публічних послуг.

Правові основи цифрової комунікації у системі публічного управління доцільно розглядати як багаторівневу систему норм і механізмів, що забезпечує законність, організованість і передбачуваність цифрової взаємодії між державою, громадянами та іншими учасниками публічних відносин. У наукових працях М. В. Міляєвої, Ю. А. Сліпчука [6], І. С. Сухан, А. І. Сенько [11] наголошується, що нормативно-правове забезпечення цієї сфери має комплексний характер, поєднуючи норми конституційного, адміністративного та інформаційного права. Водночас дослідники підкреслюють, що українське законодавство у сфері цифровізації загалом є достатньо розвиненим, хоча й потребує більшої систематизації, ієрархічної впорядкованості та узгодженості між окремими нормативними актами.

Перший рівень цієї системи становить Конституція України [4], яка закладає базові правові гарантії цифрової взаємодії. Хоча вона прямо не оперує категорією цифрової комунікації, саме з її положень випливають право на інформацію, право на звернення до органів публічної влади, а також гарантії захисту приватного життя, конфіденційної інформації та таємниці кореспонденції. Отже, конституційні норми визначають межі допустимого втручання держави в інформаційну сферу і водночас створюють правову основу для розвитку сучасних форм електронної взаємодії.

Другий рівень утворює спеціальне законодавство, яке конкретизує конституційні засади у практичній площині. Саме закони визначають, яким чином реалізуються доступ до публічної інформації, електронний документообіг, електронна ідентифікація, захист персональних даних, надання адміністративних і електронних публічних послуг. У цьому полягає ключове значення законодавчого рівня: він не просто декларує право на комунікацію, а встановлює юридичні правила цифрової взаємодії, за якими діють органи публічної влади. Тому цифрова комунікація в публічному управлінні набуває не лише технологічної, а й правової визначеності. Найважливішими у цьому контексті є закони України «Про інформацію», «Про доступ до публічної

інформації», «Про електронні документи та електронний документообіг», «Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги», «Про адміністративні послуги», а також акти, що регулюють захист персональних даних і безпеку цифрового середовища.

Третій рівень формують підзаконні нормативно-правові акти, через які законодавчі приписи набувають конкретних організаційних і процедурних форм. Якщо закони визначають загальні правила, то саме підзаконні акти встановлюють порядок функціонування цифрових платформ, режим оприлюднення відкритих даних, механізми електронної взаємодії державних інформаційних ресурсів, а також організацію цифрового розвитку в органах виконавчої влади. Тобто на цьому рівні цифрова комунікація переходить із площини загальних правових принципів у площину практичної реалізації. Показовими прикладами є постанова Кабінету Міністрів України щодо Єдиного державного вебпорталу електронних послуг та постанова про оприлюднення наборів даних у формі відкритих даних.

Окреме місце посідають стратегічні та концептуальні документи, які не регулюють щоденну комунікацію безпосередньо, але визначають її напрям розвитку. Їх значення полягає в тому, що вони задають державі довгострокову логіку цифрової трансформації, орієнтують її на розвиток електронного урядування, електронної демократії, електронних послуг і цифрових компетентностей. Саме завдяки таким документам цифрова комунікація постає не просто як технічний інструмент обміну інформацією, а як складова модернізації всієї системи публічного управління. У цьому аспекті особливо показовими є Концепція розвитку електронного урядування в Україні, Концепція розвитку електронної демократії в Україні та документи, пов’язані зі стратегією цифровізації державного управління.

Узагальнюючи, правові основи цифрової комунікації у системі публічного управління становлять цілісну систему, у якій Конституція закріплює базові права, закони визначають механізми цифрової взаємодії, підзаконні акти забезпечують її практичну реалізацію, а стратегічні документи окреслюють напрями розвитку. Саме така система забезпечує відкритість, підзвітність, доступність і безпечність комунікації у цифровому середовищі.

Ефективне функціонування цифрових комунікацій неможливе без належного інституційного забезпечення на центральному й місцевому рівнях. У цьому контексті цифрова комунікація має багаторівневий характер, оскільки поєднує взаємодію органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, ЦНАПів, офіційних вебресурсів і локальних електронних сервісів. У практичній площині це проявляється через цифрові платформи, електронні звернення, сервіси зворотного зв'язку, електронний документообіг і дистанційне інформування, які забезпечують не лише передавання інформації, а й надання послуг, координацію між інституціями та підтримання постійного діалогу з громадськістю.

Упровадження цифрових інструментів створює нові можливості, але водночас супроводжується організаційними, технічними та безпековими викликами. В умовах воєнного стану особливого значення набувають безперервність управління, оперативність інформування та доступність публічних послуг. Узагальнення основних переваг, ризиків і перспектив цифрової комунікації подано в табл. 3.

Таблиця 3 – Переваги, ризики та перспективи цифрової комунікації у публічному управлінні

Аспект	Характеристика
Переваги	Підвищення швидкості обміну інформацією та оброблення звернень; зменшення бюрократичного навантаження і часових витрат; розширення доступу громадян до послуг та інформації через електронні канали; підвищення прозорості, підзвітності та відкритості органів влади; покращення зворотного зв'язку між владою і громадянами; інтеграція комунікації з процедурами надання послуг, електронного документообігу та ідентифікації особи; зниження корупційних ризиків завдяки цифровим сервісам і відкритим даним.
Ризики	Цифрова нерівність і нерівномірний доступ до цифрової інфраструктури; недостатній рівень цифрових компетентностей публічних службовців і громадян; низька інтеграція міжвідомчих систем; кіберзагрози та ризики порушення захисту персональних даних; фрагментарність нормативно-правового регулювання; недостатня організаційна готовність окремих органів влади до цифрової трансформації; формальний або низькоякісний рівень цифрової комунікації на окремих офіційних ресурсах.
Перспективи	Подальший розвиток електронних платформ і сервісної моделі держави; розширення електронної демократії та цифрових форм участі громадян; підвищення цифрової грамотності та професійних компетентностей службовців; удосконалення міжвідомчої електронної взаємодії та сумісності реєстрів; розвиток мобільних державних сервісів; посилення кібербезпеки; впровадження штучного інтелекту, аналітики великих даних і автоматизованих інструментів комунікації; гармонізація цифрових практик із європейськими стандартами.

Висновки. Цифрова комунікація у системі публічного управління сьогодні є не додатковим каналом інформування, а повноцінним механізмом взаємодії між державою, громадянами, бізнесом та інститутами громадянського суспільства. Її значення полягає в тому, що вона поєднує інформаційну, координаційну, аналітичну, сервісну та партисипативну складові, забезпечуючи відкритість влади, зворотний зв'язок, залучення громадян до управлінських процесів і підвищення якості публічних послуг. На відміну від суто технічного розуміння цифровізації, цифрова комунікація відображає глибшу трансформацію публічного управління, у межах якої змінюються не лише канали взаємодії, а й сама логіка відносин між владою та суспільством – у напрямі більшої прозорості, підзвітності, доступності та людиноцентричності.

Водночас ефективність цифрової комунікації визначається не лише технологічними можливостями, а й належним правовим та інституційним забезпеченням. Багаторівнева система нормативного регулювання, що охоплює конституційні норми, спеціальне законодавство, підзаконні акти та стратегічні документи, створює необхідне підґрунтя для її законності, стабільності й практичної реалізації. Разом із цим розвиток цифрової комунікації супроводжується низкою викликів, пов'язаних із цифровою нерівністю, фрагментарністю регулювання, недостатньою інтеграцією систем, кіберзагрозами та потребою у підвищенні цифрових компетентностей. За таких умов перспективність цифрової комунікації пов'язується з подальшим розвитком електронних сервісів, електронної демократії, міжвідомчої взаємодії, безпечної цифрової інфраструктури та впровадженням сучасних інноваційних рішень, що загалом посилює модернізаційний потенціал публічного управління в Україні.

Список використаних джерел:

1. Бондарчук Н. В. Взаємодія органів публічної влади та громадянського суспільства в умовах цифровізації. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. 2022. № 28. С. 36-39. URL: https://dspace.dsau.dp.ua/bitstream/123456789/6406/1/2.pdf

2. Войтенко А. Б., Плотнікова М. Ф., Булуй О. Г. Інформаційні технології у комунікації та взаємодії влади, суспільства і бізнесу у публічному управлінні, місцевому самоврядуванні та розвитку підприємництва. *Державне управління: удосконалення та розвиток.* 2021. № 2. DOI: https://doi.org/10.32702/2307-2156-2021.2.38

3. Гринчак Н. А., Синяков А. В. Цифрові комунікації в публічному управлінні: сутність, роль та вимоги до формування. *Статистика України.* 2023. № 3-4. С. 112-119. DOI: https://doi.org/10.31767/10.31767/su.3-4(102-103)2023.03-04.09.

4. Конституція України. Документ 254к/96-ВР, чинний, поточна редакція – Редакція від 01.01.2020, підстава - 27-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text

5. Краля В. Г., Гіржева О. В., Міненко С. І. Цифрові комунікації у системі публічного управління: інституційні механізми взаємодії влади та громадськості. *Економічний простір.* 2026. № 210. С. 160-166. DOI: https://doi.org/10.30838/EP.210.160-166

6. Міляєва М.В., Сліпчук Ю.А. Сучасний стан нормативно-правового забезпечення розбудови електронного врядування в Україні. *Право та державне управління.* 2024. № 2. С. 257-268. DOI: https://doi.org/10.32782/pdu.2024.2.33

7. Покатаєв П. С. Основи публічного управління та адміністрування : навч. посіб. для здобувачів спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування» / П. С. Покатаєв, М. А. Латинін, С. В. Степаненко, Г. П. Пасемко, О. М. Таран. Харків: ТОВ «Оберіг», 2024. 240 с. URL: https://duikt.edu.ua/uploads/l_1359_76599186.pdf

8. Савченко О.С. Систематизація наукових підходів до поняття «цифровізація у публічному управлінні». *Держава та регіони.* 2022. № 2 (76). С. 72-76. DOI: https://doi.org/10.32840/1813-3401.2022.2.12

9. Семенов М.А., Медведська В.Ю., Меженська О.В. Цифрові платформи державних комунікацій як чинник прийняття рішень. Український політико-правовий дискурс. 2025. № 15. URL: https://ppdnz.com.ua/index.php/home/article/view/391

10. Серьогін С. Публічна служба в умовах цифрової трансформації: завдання, функції та вектори розвитку. *Аспекти публічного управління.* 2022. № 3. С. 11-20. DOI: https://doi.org/10.15421/152215

11. Сухан І.С., Сенько А.І. Електронне урядування в Україні: правові аспекти та перспек-тиви розвитку. Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. 2024. Вип. 86. Ч. 4. С. 84-88. URL: https://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/320876/311445

12. Шандрик В. І. Цифрова трансформація будівельної галузі в україні: публічно-управлінський контекст. *Державне управління: удосконалення та розвиток.* 2024. № 1. DOI: http://doi.org/10.32702/2307-2156.2024.1.8

13. Nikolina I. I., Ocheretianyi V.V. The communication dimension of activities of public institutions in the digital environment. *East European Scientific Journal (Wschodnioeuropejskie Czasopismo Naukowe).* 2021. №3(67), Part 3. Pp. 21-27.

УДК 614.88(477)

Венгер Тетяна

Здобувач освітнього ступеня «магістр»

Науковий керівник: Замкова Наталія,

доктор філософських наук, професор

Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ

ЕКСТРЕНА МЕДИЧНА ДОПОМОГА В УКРАЇНІ: СУЧАСНІ ВИКЛИКИ ТА СТРАТЕГІЧНІ ПРІОРИТЕТИ РОЗВИТКУ

У даній статті був проведений комплексний аналіз сучасного стану функціювання системи екстреної медичної допомоги (ЕМД) в Україні. Були розглянуті ключові управлінські та організаційні виклики її функціонування, а також досліджувався процес трансформації системи з орієнтацією на введення парамедичної моделі системи. Запропоновано пріоритетні напрями підвищення ефективності управління з урахуванням сучасних викликів.

Ключові слова: *екстрена медична допомога, публічне управління, парамедична модель, реформа, цифровізація, система охорони здоров'я.*